

„Jeg saa det en Dag tilfældigt i en Avis, hvor min Søster havde averteret om Spilleelever. Og forresten var Sagen allerede paa Tale ved min Faders Begravelse. De vilde flytte herover af Hensyn til et Par af mine yngre Brødre, der har faaet Ansættelse her.“

Han tog Plads paa en Stol et Stykke borte fra hende. Hun sad en Stund med Haanden under Kinden og saa ud for sig.

„Veed du hvad —?“ sagde hun efter nogen Tavshed. „Jeg tror, at dersom jeg havde vidst, din Moder var mig saa nær, — jeg havde ikke kunnet lade være at gaa hen til hende. Især ikke dengang, da jeg lige var kommen hjem fra Rejsen og følte mig saa forfærdelig ene og trængte til et Menneske, med hvem jeg rigtig kunde tale om dig. Tror du, hun vilde have modtaget mig?“

„Jeg veed det ikke.“

„Aa jo, det vilde hun nok. Jeg er overbevist om, at hun vilde det, ... og at hun tilsidst havde forstaaet os.“

„Kan du huske, det troede du ogsaa, dengang du i lignende Hensigt gjorde Eberhard et Besøg. Og det blev dog kun til Skuffelse for dig.“

Det varede lidt, før Jakobe svarede derpaa. Det var ikke, fordi hun ikke mindedes sit Møde med Pers Broder. Erindringen om hin bevægede Scene i det uhyggelige, kolde og nøgne Kontor havde netop i den allersidste Tid beskæftiget hende, ja vakt hendes hemmelige Bekymring, fordi hun mere og mere hos Per havde faaet Øje for Familjeligheden med denne Broder.

„Naa ja — med Søskende er det en anden Sag,“ sagde hun saa og strøg en Haarlok bort fra Panden med en Bevægelse, som om hun med det samme bortjog en pinefuld Tanke. „Det kender jeg fra os selv. Men af sin Moder beholder man dog altid om ogsaa kun en Lillefinger, hvor langt man saa kommer bort fra hende. Jeg kan derfor ikke tro andet, end at din Moder og jeg i hvert Fald havde kunnet tale sammen, skønt vi vistnok i et og alt var saa forskellige, som det overhovedet er to Mennesker muligt at være.“

„Det var I sikkert.“